

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: H. H. L., nar. X,
st. příslušnost X,
v ČR bytem X,
*zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
se sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1 – Nové Město,*

proti
žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3-Žižkov,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2024, č. j. CPR-38252-3/ČJ-2023-930308-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 2. 2024, č. j. CPR-38252-3/ČJ-2023-930308-V248, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 2. 9. 2023, č. j. KRPK-19372-65/ČJ-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2023-190022, kterým mu byla uložena povinnost opustit území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též jen: „ZPC“). Současně byla žalobci podle § 50a odst. 3 ZPC stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států, do země státního občanství žalobce nebo třetí země, v níž je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Obsah žaloby

2. Podle žalobce trpí napadené rozhodnutí nepřiléhavou aplikací zákonných ustanovení, chybami v aplikaci a výkladu právních norem, nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobce připomněl povinnost správních orgánů posoudit přiměřenost dopadů svých rozhodnutí dle § 174a ZPC. Jelikož napadené rozhodnutí neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti, jedná se o porušení citovaného ustanovení, ale i § 3 správního řádu zakotvujícího povinnost řádného zjištění skutkového stavu věci. Protože se žalovaný s přiměřeností svého rozhodnutí nevypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí, je vadné i pro porušení § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Dále žalobce upozornil na mezinárodněprávní závazky ČR; napadené rozhodnutí musí podle § 2 odst. 1 správního řádu odpovídat i z hlediska ochrany před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života z hlediska čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech. Zásah do práva na respektování rodinného a soukromého života je přípustný pouze za kumulativního splnění podmínek, podle nichž je takový zásah jednak v souladu se zákonem, jednak nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti atd. V té souvislosti žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 As 102/2013, jehož závěry lze vztáhnout i na jeho případ. Správní orgány navíc v posuzované věci nijak nepodložily své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, resp. že jde o postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech.
4. Žalovaná se nedostatečně vypořádala s případnou nemožností návratu žalobce do ČR a de facto s trvalým odloučením od rodiny. S ohledem na svou trestní minulost nemůže žalobce počítat s tím, že je pravděpodobné, že by nějaké pobytové oprávnění získal. Místo toho, aby žalovaná zvážila, jaké to bude mít dopady do života celé rodiny, nastínila možnost požádat o pobytové oprávnění v jiném státě EU, což ale nepřipadá v úvahu, jednalo by se o obcházení zákona. Žalobce je již 17 let zakotven v ČR, neovládá jiný cizí jazyk a neví, jaká by byla šance na získání pobytového oprávnění v jiném státě. Žalovaná se proto měla zabývat námitkou trvalého rozdělení rodiny.
5. Konečně žalobce sdělil, že na území ČR žije již od roku 2007, je zde plně integrován do společnosti, přivykl místnímu způsobu života. Jeho manželka a syn, s nimiž na území ČR pobývá, mají povolení k trvalému pobytu. Žalobce je hlavou rodiny a jeho odloučení od manželky a syna by mělo fatální dopad do psychického vývoje nezletilého syna. Ten je na

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

otce velmi silně fixován, otec jej vodí do školy a stará se o něj po celý den, zatímco manželka vydělává. Napadené rozhodnutí je naprosto nepřiměřené do života celé rodiny.

Vyjádření žalované

6. Žalovaná uvedla, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami, které žalobce uplatnil ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná rozhodně žalobce nenabádala k obcházení zákona, toliko zdůvodňovala svůj názor, podle něhož rozhodnutí o povinnosti opustit území méně zasahuje do žalobcových soukromých a rodinných poměrů, protože se správním vyhoštěním, o jehož uložení se vedlo správní řízení původně, je spojen i zákaz vstupu na území členských států EU. Žalobce by v takovém případě nemohl po stanovenou dobu získat ani pobytové oprávnění v jiných členských státech EU. Takový následek ale není s rozhodnutím o uložení povinnosti opustit území spojen.
7. Byl to jednoznačně žalobce, kdo se měl vyvarovat páčání trestné činnosti s ohledem na dopad do života celé jeho rodiny, v minulosti disponoval povolením k dlouhodobému pobytu, které mu bylo v roce 2018 zrušeno, neboť byl odsouzen pro úmyslný trestný čin, protože nesplňuje podmínku trestní záchovalosti potřebnou pro většinu pobytových oprávnění. Protiprávního jednání se žalobce dopouštěl zcela vědomě i v době, kdy již byl otcem a bez ohledu na možné dopady tohoto svého jednání. Zásah do soukromých a rodinných poměrů si tak zapříčinil sám tímto svým jednáním.

Posouzení věci

8. Soud úvodem předesílá, že ve věci vyzval manželku žalobce, T. P. N., a jeho nezletilého syna, H. Q. L., aby sdělili, zda budou v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, ale ani jeden z nich tak ve stanovené lhůtě, ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku neučinil.
9. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaná s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasila a žalobce se k výzvě soudu, aby sdělil, zda s rozhodnutím věci bez jednání souhlasí, ve stanovené lhůtě ani až do dne vyhlášení tohoto rozsudku nijak nevyjádřil, protože se má za to, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání rovněž i on souhlasí.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
11. Žalobce na území ČR disponoval nejprve povolením k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, a to s platností od 19. 2. 2007 do 10. 1. 2009 a následně od 11. 1. 2009 do 10. 1. 2014. Od 26. 6. 2017 do 25. 6. 2017 pak disponoval povolením k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Toto pobytové oprávnění skončilo uplynutím doby, jelikož žalobce o jeho prodloužení požádal.
12. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2021, č. j. 3 T 5/2019-6441, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 11. 2021, č. j. 11 To 52/2021-6872, byl žalobce odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 8 roků. Ve výkonu tohoto trestu se žalobce nacházel od 18. 11. 2021 do 22. 2. 2023, kdy byl usnesením

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Okresního soudu v Mostě ze dne 22. 2. 2023, sp. zn. 2 PP 35/2023, z výkonu trestu propuštěn při stanovení zkušební doby v trvání 6 roků. Zbývá doplnit, že ještě před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody byl žalobce omezen na svobodě vazbou od 12. 9. 2018. Dne 2. 3. 2023 se pak žalobce dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně s tím, že na území ČR pobývá bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Správní orgán I. stupně poté usnesením ze dne 18. 3. 2023 zahájil správní řízení ve věci žalobcova správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. ZPC. Vyrozuměním ze dne 6. 6. 2023, č. j. KRPK-19372-55/ČJ-2023-190022, informoval správní orgán I. stupně žalobce, že nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a zahájené správní řízení je nadále řízením o uložení povinnosti opustit území členských států EU dle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC. Důvodem této rekvalifikace byl závěr správního orgánu I. stupně, podle něhož by případné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřené z hlediska svých dopadů do soukromých a rodinných poměrů žalobce ve smyslu § 174a ZPC.

13. Jak je patrné ze shora podané rekapitulace obsahu žaloby, soustředí se žalobce výlučně na problematiku přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do svých soukromých a zejména rodinných poměrů, jakkoli ji nahlíží z různých úhlů (nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, vada ve výkladu a aplikaci relevantního práva, nezákonnost a nepřezkoumatelnost).
14. Sluší se předeslat, že podle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC, tedy podle ustanovení, které bylo užito v projednávané věci při rozhodnutí o vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, platí: *„Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“* Z citovaného ustanovení je patrné, že zákonodárce nepodmiňuje vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC posouzením přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů příslušného cizince. Z pohledu § 174a odst. 3 ZPC, podle něhož: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*, by tedy bylo možno dovodit, že provedení posouzení přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí není nutné. Takový závěr by však byl nesprávný pro rozpor takové úpravy s čl. 5 odst. 1 směrnice č. 2008/115/ES. Proto již ve svém rozsudku ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, dovodil NSS, že i poté, co novelizací ZPC provedenou zákonem č. 222/2017 Sb. (která mj. doplnila do ustanovení § 174a výše reprodukováný třetí odstavec), jsou správní orgány povinny přiměřenost dopadů daného rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů dotčeného cizince zkoumat. Žalobci je tedy třeba dát za pravdu, pokud konstatuje, že v projednávané věci bylo povinností správních orgánů posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí provést.
15. Přitakat žalobci však již není možné potud, pokud v žalobě naznačuje, že jeho soukromými a rodinnými poměry, potažmo dopadem svého rozhodnutí do nich, se správní orgány nezabývaly. Opak je přitom zřejmý již jen z toho, že původně vedené řízení o uložení správního vyhoštění bylo překvalifikováno na řízení o rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC, a to právě proto, že správní orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dospěly k závěru, že s ohledem na žalobcovy soukromé a rodinné poměry by případné uložení správního vyhoštění mělo nepřiměřené dopady. Jak z obsahu napadeného rozhodnutí, tak z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přitom patrné, že správní orgány obou stupňů věnovaly žalobcovým soukromým a rodinným poměrům značnou pozornost. Za účelem jejich řádného objasnění také realizovaly mj. pobytové kontroly (na místě bydliště žalobce a jeho rodiny dne 31. 3. 2023, na místě výkonu zaměstnání žalobcovy manželky dne 19. 5. 2023), výsledky žalobce (byť využil svého práva nevypovídat), jeho manželky i nezletilého syna, prověřovány byly kontakty mezi žalobcem a jeho rodinou v době, kdy žalobce vykonával trest odnětí svobody a k určitým aspektům rodinného života žalobce byli vytěženi i jejich sousedé (pobytová kontrola ze dne 27. 5. 2023); ostatně i sám žalobce se ke svým soukromým a rodinným poměrům několikrát obsáhle vyjádřil (prostřednictvím svého zástupce dne 17. 5. 2023 a rovněž dne 30. 8. 2023 po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí).

16. Jestliže za této situace žalobce poukazuje na to, že „*meritorní rozhodnutí žalované neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí*“, není soudu jasné, v jakém směru má být úvaha žalované deficitní. Totéž je nutno uvést k námitce, podle níž bylo správními orgány porušeno ustanovení § 3 správního řádu, jež zakotvuje povinnost řádného zjištění skutkového stavu. Žalobce soudu nesdělil, jaké skutečnosti správní orgány měly zjistit, ale nezjistily je. Není tedy zřejmé, z jakých důvodů považuje žalobce skutková zjištění správních orgánů za nedostatečná. Jak už soud výše konstatoval, jednoznačně se nelze ztotožnit s tvrzením, že se správní orgány vůbec s přiměřeností dopadů svých rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů nevypořádaly, pročez mají být tato rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány totiž věnovaly žalobcovým soukromým a rodinným poměrům podstatné části svých rozhodnutí.
17. V této souvislosti považuje soud za vhodné připomenout žalobci, že je to on, kdo prostřednictvím žalobních bodů vymezuje pomyslné mantinely, v nichž se odehrává soudní přezkum správního rozhodnutí. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumává soud žalobou napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Žalobní bod je přitom esenciální součástí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, přičemž z § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být ze žalobního bodu „*patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné*“. Žalobce se však při formulaci této části žaloby omezil toliko na označení zákonných ustanovení, která měla být údajně správními orgány porušena, ale zcela rezignoval na vymezení skutkové stránky věci, tj. uvedení konkrétně čím měly být tvrzené vady napadeného rozhodnutí způsobeny. Soud přitom zdůrazňuje, že coby nestranný orgán povoláný rozhodnout o podané žalobě není oprávněn za žalobce jeho argumentaci domýšlet, dotvářet či z reality vyhledávat skutečnosti, které by snad mohly odpovídat žalobcem označeným vadám. Takovým postupem by soud přebíral roli žalobcova advokáta, což je v právním státě nepřípustné (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).
18. Vadu v postupu správních orgánů soud neshledal ani optikou žalobcova poukazu na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech. Poukazuje-li totiž žalobce na to, že zásah do práva na respektování rodinného života je ve smyslu čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech („*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“) podmíněn tím, aby byl jednak v souladu se zákonem a jednak nezbytným v demokratické společnosti při zohlednění některého z vyjmenovaných chráněných statků, opomíjí, že citované ustanovení kromě jím zvýrazněných statků v podobě národní či státní bezpečnosti poukazuje i na ochranu pořádku. Právě tou lze mj. chápat i zajištění toho, aby se na území ČR nezdržovala osoba, která k tomu není oprávněna. Rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, na který žalobce poukazuje, pak není na jeho případ přílehlavý právně ani skutkově. V citovaném rozsudku řeší NSS, jaké podmínky mohou odůvodnit rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který svůj rodinný život v ČR založil při vědomí toho, že se na jejím území nezdržuje oprávněně. Žalobcův případ je skutkově i právně založen na zcela jiných skutečnostech. Dokládá to dokonce i věta, kterou žalobce z tohoto rozhodnutí v žalobě cituje, podle níž je nutno „*přihlédnout k tomu, že protiprávní jednání stěžovatele na území České republiky souviselo výhradně s jeho nelegálním pobytem, nepředstavuje tedy samo o sobě nebezpečí pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost.*“ Žalobce však na území ČR spáchal závažnou trestnou činnost. Skutečnost, že se na území ČR nachází bez oprávnění k pobytu, je důsledkem toho, že včas nepožádal o jeho prodloužení. V tomto směru je nutno chápat rozhodnutí o povinnosti opustit území jako nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajícího na území České republiky (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2022, č. j. 7 Azs 83/2021-30). Naopak, z judikatury NSS ve vztahu k rozhodnutí o povinnosti opustit území plyne, že samotná existence rodinných vazeb cizince na území ČR bez dalšího neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by byl svou intenzitou nepřiměřený. Nepřiměřenost zásahu do této sféry bude zpravidla shledána jen ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly „*naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území České republiky*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35). Na rozdíl od správního vyhoštění totiž nejsou tímto opatřením stanovena žádná negativní omezení do budoucna. Dopad povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života je tak výrazně méně intenzivní.

19. Konečně soud neshledal důvodnou ani žalobcovu dílčí námitku, podle níž správní orgány nevzaly dostatečně v potaz případnou nemožnost žalobce vrátit se do ČR v důsledku nedostatku jeho trestní záchovalosti, resp. dopady, jaké by to mělo na život jeho rodiny. Správní orgány však ve svých rozhodnutích vyšly především z podložených skutkových závěrů týkajících se života žalobcovy rodiny: finančně rodinu zajišťuje výhradně žalobcova manželka, která také byla schopna plně zastat péči o jejich syna v letech, kdy se žalobce nacházel ve vazbě a následně vykonával trest odnětí svobody. Spojení mezi žalobcem a jeho synem bylo v té době realizováno telefonicky (žalobcova manželka při svém výsledku uvedla, že synovi nesdělili, že je otec ve výkonu trestu, ale že je pracovně pryč). Žalobcova péče o syna se tedy omezuje zejména na trávení volného času a hraní. Jakkoli soud nemíní v žádném případě zpochybňovat, že přímý kontakt dítěte s oběma jeho rodiči je velice významný, správními orgány zjištění skutečnosti skutečně nepodporují žalobcovy obavy, že by jeho vycestování z území ČR měly mít fatální dopady do psychického vývoje syna.
20. Žalovaná pak jistě žalobce nenaváděla k obcházení zákona, když mu v napadeném rozhodnutí vylicila rozdíl mezi rozhodnutím o správním vyhoštění, které je obligatorně spojeno se zákazem vstupu na území členských států EU (a dalších smluvních států) po konkrétní dobu, a rozhodnutím o povinnosti opustit území, které, jak už soud výše uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

je nutno považovat za nejmírnější opatření pro cizince neoprávněně pobývajícího na území ČR. Z toho tedy mj. plyne, že žalobce není vyloučen z možnosti usilovat o vydání pobytového oprávnění např. i v jiném členském státě EU, nesplňuje-li dočasně podmínky jeho vydání v ČR. Fakt, že žalobce nesplňuje podmínku trestní zachovalosti ve smyslu § 174 ZPC, nemůže sám o sobě považován za kontraindikaci vydání rozhodnutí o opuštění území, protože takový postup by znamenal, že cizinec, který se na území dopustí trestné činnosti, se bude ve výsledku nacházet, jde-li o jeho pobytový status, ve výhodnější pozici než cizinec, který se trestné činnosti nedopustil. To by bylo zcela nepřijatelné z hlediska právní zásady, podle níž nikdo nesmí těžit ze svého protiprávního jednání. Absence trestní zachovalosti žalobce je důsledkem jeho trestné činnosti a měl to být především žalobce, kdo měl mít svou trestní zachovalost na paměti, když se rozhodoval, zda se dopustí trestné činnosti nebo ne.

21. Soud však konstatuje, že přestože správní orgány řádně přihlédly k žalobcově trestné činnosti, jíž se na území ČR dopustil, řádně přistoupily k posouzení přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do žalobcových soukromých a rodinných poměrů na podkladě řádně zjištěného skutkového stavu. Nebyla to tak žalobcova trestná činnost, která by v očích správních orgánů byla jediným důvodem, který by převážil nad zájmy na nerušeném zachování žalobcova rodinného života.

Závěr a náklady řízení

22. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, výrokem I. tohoto rozsudku ji proto zamítl.
23. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*“ Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaná, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaná je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury NSS nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem její běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaná v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložila. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Plzeň 16. května 2024

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.